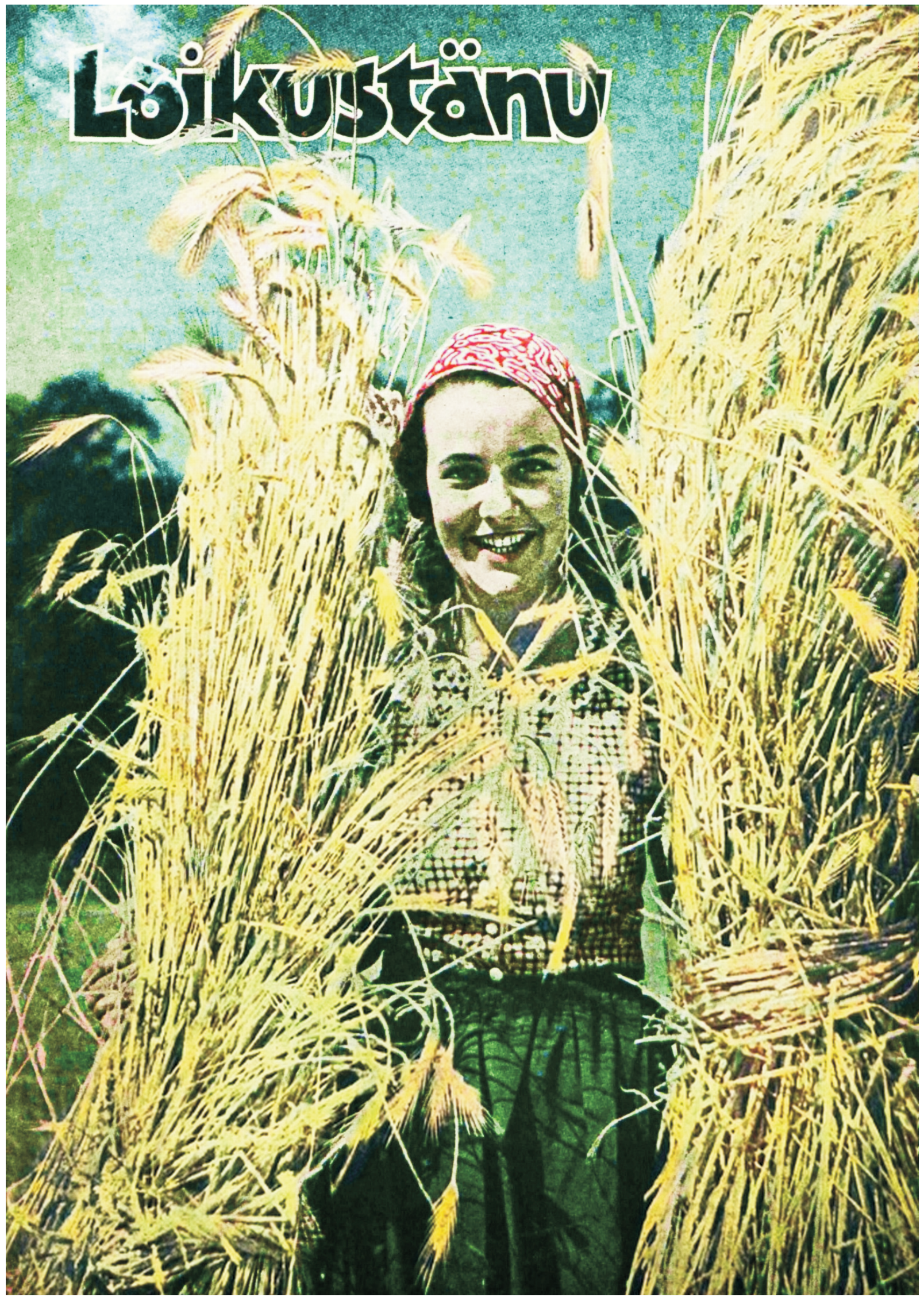

Loikustänu

VÕIMALUS ELADA

Kallis ja väärtuslik on inimese elu. Seda püüab ta hoida ja selle kindlustamise eest kõigiti võidelda. Igal pool, kuhu silm vaatab, on näha tahet ja püüdu elu järele. Ja kui miski siin päikese all inimest rõhub, siis on see äraelamise mure.

Tõsidusega silmitseb maa-mees kevadel lumerüüst vabanevat rukkipoõldu. Sellest mustendavast maamullast loodab ta saada oma igapäevase leiva. Mõttes astub ta adra järel. Töötab ja loodab. Ta ootab uusi ja paremaid võimalusi äraelamiseks. Tal on heameel kui vahelduvad vihmased ja kuivad päevad. Läheb aga põud pikale või vihm ei jää järele, siis tunneb ta suurt muret oma maa-lapikese pärast. Need võivad tuua õnnetust ja kahju. Inimlik käsi ega mõte ei või selles aegade ja elu käigus midagi muuta, takistada ja kaitsta. Kõik oleneb ühe kõrgema ja vägevama juhtimisest, ettenägemisest ja tahtmisest. Kergest tundeist täitub süda, kui silm võib näha tuules lainetavat ja õitsevat viljapõldu. Raske töö ja hool on tasutud. Looja on õnnistanud ja lasknud viljal kasvada. Peagi on salved jälle täis. Majas on uus leib ja elu võib jälle minna edasi.

Meie oleme oodanud ja Looja on andnud. „Kõikide silmad ootavad sind, ja sina annad neile nende roa omal ajal. Sa teed lahti oma käe ja täidad kõik, mis elab, hea meelega. Jehoova on õige kõigi oma tegude sees.“ Nii avaldas Taavet kiitust Jumalale. Samasuguse tänuga võime astuda ka meie Looja ette. Apostel ütleb: „Ja tänage ikka kõigi asjade eest Jumalat ja Isa meie Issanda Jeesuse Kristuse nimel. „Milline eesõigus meile, et võime jätkata elamist. Elada! See on Looja armuand.

Tuleb sügis, kus suurem osa

loodusest variseb ja hävineb. Peagi näeme langenud lehti ja lõpuks raagus puid. Meie aga elame edasi, sest meil on võimalused. Loodus on andnud selleks, et hoida elu. Looja käsul on ta täitnud oma tähtsa ülesande, avaldanud meile Looja eelhooditsuse ja armastuse. Tänu elamise võimaluse eest võlgname Jumalale.

Ka ilusad päikesepaistelised päevad on varustanud inimest uue jõu ja energiaga, mis aitab tal üle elada elutut ja karmi talve. Inimene on tervenendud ja kosunud. Kõik on looduses selleks, et iga olevus saavutaks oma seatud täie eluea.

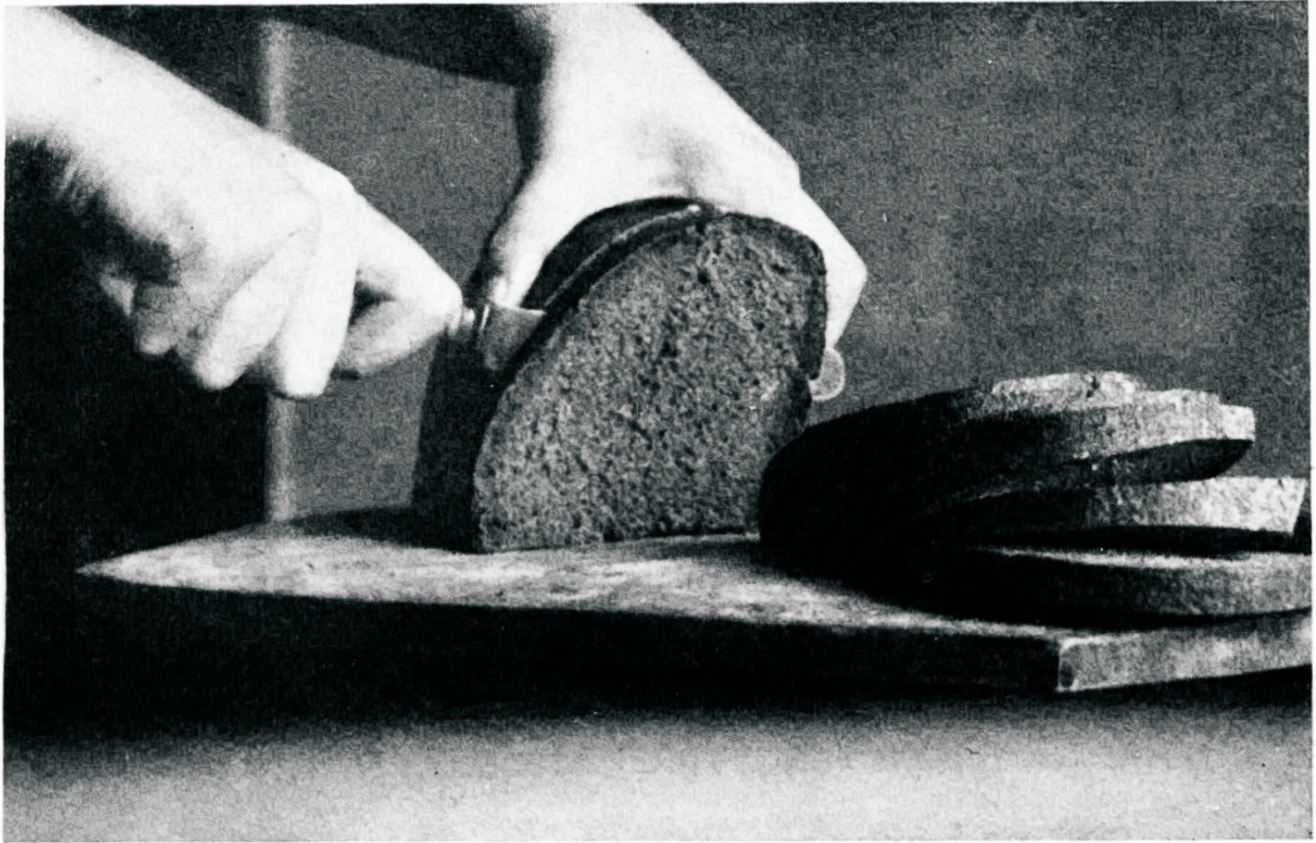
Aastaajad täidavad oma ülesande kindla korra järele. Kord ja rahu on just see, mis hoiab, arendab ja edendab elu ning annab uusi võimalusi äraelamiseks. Ajal, kus kaugetes maades on olnud suured rahutused ja verised kokkupõrked, maitseme meie kodumaal rahupäevi. Sõjamõll on röövinud paljudel rahvastel eluvõimalused ja takistanud elukäiku. Meie maal valitseb aga rahu ja kord. Võime edasi elada ja kasvada. See on suur eesõigus. Ka selle eest tahame tänada Jumalat.

Jumalast määratud seadused võimaldavad elu ja äraelamise igähele. Kõigil on õigus elada. Siiski on ka inimesi, kes usuvad, et ainult neil on selleks ainuõigus. Nad lubavad tihti endale palju, ilma et arvestaksid oma kaasinimestega. See on enesearmastus, mis on kõiksuse seaduse vastu. Õige äraelamise võimalus on leida üksteise mõistmises ja üksteisest arusaamises. See on kõige olemise tingimus. Igäüks soovib, et tal oleks hea täna ja võimalus elada ka homme. Kuna oleme seotud elus oma kaasinimestega ja nende käekäik suuremal või vähemal määral mõjutab meie elu heaolu, siis on tähtis, et meie ei tee teistele seda, mida meie ei soovi, et nad teeksid meile. Meil tuleb arvestada eluseadustega ja õige elukorraldusega. See võimaldab meile edasielamise.

„Inimene ei ela mitte ükspäinis leivast, vaid igastühest sõnast, mis Jumala suust välja tuleb.“ Paljud inimesed näevad elu mõtet ainult kõhu täitmisest. Nende hing nälgib. Kõht on täis, aga süda on tühi. Elu muutub madalaks orjuseks. „Hoi oma südant enam kui kõike muud mis tuleb hoida, sest temast tuleb elu välja.“ Niisiis südame, see on hingeelu korrashoid võimaldab inimesele äraelamise ja inimkonnale hea korra. Tähtis on, et iga inimene näeb mis on õigus ja tõde, et igäüks täidab Loojast määratud eluseadused. Ja igavene elu antakse tingimusel — õiguse äratundmise ja täitmise puhul. Nii on meile võimalused ajalikuks ja igaveseks eluks.

Käesolevad read tahavad, et tänulikult mõtleksime oma võimalustele ja tunneksime ära oma kohused kaasinimeste suhtes ning arvestaksime igaveste eluseadustega. V. Suve

Meie igapäevane leib.

HEADEST INIMESTEST

Inimese väärtus oleneb tema südame seisukorrast. Südame all mõistame meelsust, hingelaadi — seesmist inimest. Inimese väline enescavaldus on mõjutatud südamest, kuna süda elab kõik meeleliigutused kaasa ning annab tõe tegudeks.

Heast inimesest rääkides me tähendame, et tal on „kuldne süda“. Nagu kuld on kalleim ja hinnatuim metallide hulgas, nii ka hea südamega inimene on otsitav ja kõikjal teretunud: ta on hinnatud ja kallis oma kaasanimestele. Kuldse südame väärtus ilmneb tegelikus elus, tema suhtumises oma ligemisele. Ta on juhitud armastuse ja heasoovlikkuse põhimõttest. Nagu päikesekiired soojendavad ja levitavad elu ning valgust, nii tungib ka sellise inimese mõju ümbruskonda rõõmustades, aidates ja julgustades oma kaasimesi ja kergendades nende rasket eluvõitlust. George Macdonald ütles: „Kui ma võin mõne mehe või naise eluõhtu üheainsa päikesekiirega valgustada, siis ma tunnen, et olen töötanud koos Jumalaga.“

Maailm vajab inimesi, kellel on kuldne süda. Vaatamata kultuuri kõrgele tasemele ja tsivilisatsiooni

suurtele saavutustele on inimeste seas väga palju häda, viletsust ja kannatust. See kõik on tingitud inimese rikutud südamest, mis on juhitud ülekohtu põhimõttest ja suunatud vaid omakasupüüdlikkusele. Emake maa hoolitseb küll kõikide eest, kasvatades vilja nii palju, et sellest jatkaks kõigile, aga inimeste isekus, ebaõiged olukorrad ja ülekohus teevad võimatuks kõikide hädavajalike tarviduste rahuldamise. Seepärast on ka kõikjal vajadus heade, kuldsete südamete järele.

Paljud on pühendanud oma elu kaasanimeste valu vaigistamiseks ja häda kergendamiseks. Selle otstarbega tegutsevad mitmed rahvusvahelised filantroopilised seltsid, Punane Rist, karskusseltsid ja palju kristlikke organisatsioone, ja ka palju, palju üksikuid inimesi.

Kuldsete südametega inimeste jõud, võimed ja varandused on ühiskonnale kasuks. Nende inimeste väärtus on suur.

Üks selliseid kujusid on Päästearmee asutaja Booth. Tutvudes inimeste suure hädaga Londonis ta sai sellest nii haaratud, et pühendas terve oma jõu kannatajate päästmiseks. Mathilda Wredet

tuntakse „vangide ingli“ nime all, kuna ta oma lohutava külastusega ja abiga neile langenuile oli tõeliseks inglilikuks. A. H. Franke elutöö — vaeslaste varjupaikade asutamine Saksamaal, mis veel praegu kannavad tema nime, — on teinud tema unustamatuks.

Aga mitte ainult üksikud isikud ei pea omama kuldset südant, vaid igaühel on see eesõigus ja kohustus. Kõigil pole küll ühesuguseid võimalusi tegutsemiseks, aga teatud määral võib igaüks kaasa aidata oma kaasanimeste elu õnnestamiseks. Iga vihmapiisk, mis langeb janunevale maale, on olulise tähtsusega. Päikesepaiste koosneb üksikutest kiirtest, suured veekogud üksikutest tilkadest; üksikud armastused parandavad inimkonna üldist olukorda.

Maailm oleks palju õnnelikum, elu ilusam, kannatusi vähem, kui oleks rohkem häid inimesi, kui kõik inimesed oleksid kuldsete südametega. Heategevus, mis hingestatud armastusest kaasanimeste vastu, on pärit paremast maailmast. Meie suur Õpetaja elas selleks, et teha teisi õnnelikuks. Iga inimene, kes tahab väärida kristlase nime, peab ka järgima Kristuse eeskujule. *M. Saks*

SUURE ÜLESANDE TÄITMISEL

Ed. Mägi

„Minge kõike maailma ja kuulutage armuõpetust kõigile,“ oli Kristuse viimane sõna lahkumisel oma jüngrite juurest.

Milline võrratu ülesanne ja milline suur kohustus lasub Kristuse jüngrite õlgadel. Inimlikult seisukohalt vaadatuna oleks neil hoopis võimatu seda teha. Aga edasi töötas Kristus: „Ja vaata, mina olen iga-päev teie juures maailma otsani.“ Teadmine, et Kristus nendega on ja neid juhivad nende töös, tiivustas neid hoolsale ja julgele tegevusele. Jüngrid läksid välja ja kuulutasid evangeeliumi, parandasid haigeid ja tegid üldist heategevast tööd. Nad tegid seda tööd ustavalt ja püsivalt ning nende tööd õnnistas Jumal. Paganus langes ristiusu suurte tõdede ees ja Kristuse lipp lehvib võidukalt tolleaegses maailmas.

Kristuse jüngrite töö omal ajal oli, ja nõnda ka kõigi tõsikristlaste ülesanne on — teenida ühiskonda. Suur ja püha on selline tegevus. See on õige ja tõsine jumalateenistus, sest teenides Jumalat ei pea unustama ligimest. Kristus õpetas ja ütles: „Mida teie olete teinud ühele minu vähemate vendade seast, seda olete teie teinud minule.“ „Ja kes üht neist vähemaist joodab karikatäie külma veega jüngrite nime tõttu, mina ütlen teile, see ei jää mitte ilma oma palgast.“ Samuti õpetasid apostlid: „Üks puhas ja laitmatu teenistus Jumala ja Isa ees on see: vaeslaste ja lesknaiste järele kuulata nende viletsuses ja iseennast ilma veata pidada maailmas.“

Ligimest teenida, nii evangeeliumi kuulutamiseks kui ka heategeva tööga, on Jumala tahtmise täitmine. Kogudus ei pea elama üksnes iseendale ja oma sisemistele huvidele, vaid ta peab mõistma ka teenida li-

gimest — inimest, kes polegi tema kogudusest.

On vahel kuulda ütlust, et meil on endalgi vajadusi palju, meie avitame ja töötame ainult oma koguduse liikmete jaoks, jne. Kristus ei piirdunud selliste kitsaste raamidega. Ta ütles, et terve maailm on tööpõld ja ligimest tuleb aidata nii evangeelsetes vajadustes kui ka majanduslikes ning tervislikes raskustes.

„Kes on siis minu ligimene,“ küsiti kord Jeesuselt. Jutustuses halastajast samariitlasest ta näitas, et meie ligimene on iga abivajav inimene, vaatamata tema usule, rahvusele, ihuvärvile, tema vigadele ja kalduvustele. Issand jutustas mainitud loos, et mitmed möödusid, jättes õnnetu ligimese teele lamama. Nad küll peatusid ja vaatasid teda, aga et ta ei olnud neile tuttav, ei olnud nende usust ja rahvusest, oli üks „võõras“ inimene, siis nad läksid temast mööda.

Halastaja samariitlane, kes avitas õnnetu ligimest, tähendab Kristust ja tema tõsiseid järelkäijaid. Nemad on valmis teenima oma ligimest nii vaimseil, usulistel kui ka heategevuslikel vajadustel. Nad ei piirdu „kolga teenimisega“, vaid nende põld on maailm.

Nad ei otsi seda, mis tuleb nende oma kasuks, vaid seda, mis võib tulla teistele kasuks. Nad mõistavad seda ülisuurt ülesannet ning anduvad selle teostamisele kogu oma hinge ja olemisega.

Mis on see, mis sunnib mõnd noort meest või naist jätma oma kodumaa ja selle hüved ning minema kaugele dzunglisse või kusagile mujale tervisele ja elule kardetavasse maakohta ja tegutsema seal inimeste keskel, kes on metsikud, harimata, hädaohtlikud ja võõrad temale? Mis sunnib toda kristlast seal

PILTE HEATEGEVAST TOOST. Pühadekingituste kogumine vaeslapsekorvi adventpalvelas Tallinnas. — Nobedad sõrmed ja helled käed valmistamas puudustkannatajaile kehakatteid Tallinna adventkoguduse heategevuse osakonnas.

Puuduskannatajad ja vaeslapsed lõunasöögilauas, mida korraldas Tartu adventkoguduse heategevuse osakond talvel iga päev.

ravima noid võõraid, mahajäänud olevusi ja tegutsema kõigiti nende heaks? — Kristuse misjonikäsk ja armastus ligimese vastu.

Samuti kodumaal. Mis sunnib mõnd inimest käima vaeslaste ja lesknaiste juures nende muresid jagamas ja hädasid kuulamas, mis sunnib teda ottsima põlatut, langenut, joomarrit ja õnnetut ning nende heaks midagi tegema, samme astuma, neile kodu muretsema, neid üles tõstma mudast ja porist ning neid asetama elu roobastele edasi saamiseks. Jällegi seesama Kristuse käsk ja armastus ligimese vastu.

Adventliikumine on ka võt-

nud oma ülesandeks täita Kristuse misjonikäsku terves suures ja laias maailmas. Juba 93 aastat on nad sellel alal tegutsenud ja on selle aja kestel paisunud ülemaailmseks evangeelseks ja heategevaks organisatsiooniks. Adventliikumine ei piirdu ainult mõne üksiku rahva ja maa või rahvakihi juures; nende põhimõte on tegutseda ja aidata igal pool maailmas, teades, et iga inimene on meie ligimene vaatamata usule, rahvusele, värvile, maale ja keelele.

Kodumaadel adventliikumise iga osakond tegutseb nii evangeeliumikuulutuse kui ka heategevuse alal. Nad asutavad toitlus- ja avituspunkte, väikestest

ambulantsidest alates kuni sanatooriumiteni, nad tegutsevad raskuste võitmiseks ja valude vaigistamiseks, nad õpetavad oma noori haigeravi alal, nad asutavad algkoole ja ka kõrgemaid õppeasutusi, ja samal ajal nad kuulutavad Kristuse igavest evangeeliumi oma väikestes või suurtes

palvelates ning ka avalikes saalides. Nende tegevuse ülejäägist ei saa mingit kasu ei ükski eraisik ega tegelane, vaid ülejäägi puhul läheb see jälle töö laiendamiseks.

Eestis on adventliikumine üle neljakümne aasta vana. Raskestel vene aegadel asutati ta, ja noil päevil tuli palju võidelda, et saada luba tegutseda ja olemas olla. Tänu Jumalale, et on möödunud tagakiusamise- ja murepäevad ning võime nüüd oma kodumaal maitseda täit usu- ja tegevusvabadust ühes teiste usuliste ja heategevate organisatsioonidega ja tegutseda oma ligimeste heaks.

Eestis on adventliikumisel üle 52 koguduse (usuühingu) ja osakonna, ja need kõik teevad peale evangeeliumikuulutamise ka heategevat tööd oma jõudu mööda.

Nii võime 1937. aasta tegevuse kohta teatada, et oleme toitnud 2055 korda, haigeravi annud 4137 juhtumil, mis ületab 2100 enam kui eelmisel aastal; riietusosi on antud 1434, samuti rohkem eelmisest aastast 200 riideosa võrra, ja mitmesugust muud abistust on olnud 578 juhtumil. Üldkokkuvõtte järgi on 8204 abistamisjuhtumit, eelmisest aastast rohkem 1600 juhtumit.

Need abistamise ja heategevad tööd on olnud adventkoguduste liikmete vabatahtlik töö; nad on teinud seda puht ligimesearmastusest ja kristlikust kohusetundest. Nende abistamisjuhtumite rahalist kokkuvõtet on siin raske edasi anda, sest pole mitte arvestatud annetatud asjade väärtust.

Otsest rahalist abi on aga antud üle 3800 krooni, millest osa on saadud käesoleva lehe tuludest.

Eestis on meil oma kool Tallinnas, kuhu võetakse õpilasi mitte üksi omast kogudusest, vaid ka mujalt. Kool kuulub eritüüpiliste koolide hulka ja allub Haridusministeeriumi Kut-

Toidupakkide valmistamiseks puuduskannatajaile pühadeks.

KODU JA KOOL

Kodu ja kool — need kaks sõna seisavad väga lähedases ühenduses. Nad tähistavad kohti, mille üheks ülesandeks on laste ja noorte kasvatamine.

Kodus pannakse selle ülesande teostamisele alus, sest kodu omab põhjanevat mõju lapse arenemisele ja tema iseloomu kujunemisele. Seda seetõttu, et temas leidub palju kasvatavaid tegureid.

Lapsel on kodus elavaid eeskujusid. Ta puutub kokku oma vanematega ja teiste perekonnaliikmetega. Ta viibib alati nende läheduses ning võib nende tegevust korduvalt ja vahetult vaadelda. Seetõttu laps õpib palju oma vanematest, sest nende elav eeskuju kõnes ja käitumises on alati lapse silmade ees, mis panevad hoolikalt tähele oma ümbrust. Kuna lap-

ses on soov suureks saada, siis peab ta eriti teraselt silmas vanemate teguviise ning aimab neid järele. Armastus ja poolehoid soodustavad ja kergendavad siin järeleaimamist. Kodus pannakse seega alus inimese iseloomule, harjumustele, meelsusele, ellusuhtumisele ja maailmavaatele.

Laps õpib kõige paremini ausust, kui ta näeb, seda kodus

seoskuse Osakonnale. Koolis õpetatakse usuteaduslikke aineid, üldhariduslikke aineid ja keeli. Õppetöö teostatakse keskkooli õppekava järele ja kooli lõpetamisel omatakse keskkooli õigused.

Kool ei saa mujalt toetusi, ja koguduste liit peab teda omal kulul ülal, toetades kooli 1938/1939. õppeaastal 7200 krooniga. Käesoleva lehe müügituludest läheb suurem osa meie kooli toetamiseks. Tahame loota seepärast lahkelt vastutulekut selle lehe omandamisel.

Siinkohal olgu puudutatud ka adventliikumise ülemaailmse tegevuse aruannet. Uusimate andmete põhjal on see järgmine:

Töötatakse 378 maal.

Evangeeliumi kuulutatakse 702 keeles ja keelemurdes. Aastane juurekasv oli 71 keelt, ja 1929. aastast saadik on iga kümne päeva kohta üks uus keel juure võetud.

163 sanatooriumi, hospitali, vaesteapteeki ja ravipunkti peetakse ülal, kus tegutseb 1070 arsti ja ravitsejat.

Koole on 2735 ja nendes kokku 113.000 õpilast algkoolist kuni ülikoolini.

Kirjandusladused on 73, kus trükitakse evangeelset, kasvatuslikku ja tervishoidlikku kirjandust 194 keeles.

Ametnike personaal, mis koosneb evangelistidest, arstidest, haigeravitsejatest, kirjan-

dusevangelistidest ja õpetajaist on kokku 26.553 isikut.

Viimase kümne aasta jooksul on välja saadetud 1257 misjonäri, läbistikku aastas 125 isikut.

1936. aastal arstlike asutuste, heategevate osakondade ja tabiita-õmbelgruppide kaudu abistati 3.156.617 juhtumil.

Selle suure töö teostamiseks toovad adventkoguduste liikmed suuri ohvreid nii annetuste ja ajakulutamise näol, samuti liikumise head sõbrad ja pooldajad teevad oma osa. Adventusklikud ei ole mitte raha poolest rikas rahvas, aga neil on suur usk kuulutusesse, mis ka jälle omalt poolt äratav suure

misjoni- ja ohvrivaimu, ja sel moel Jumal õnnistab seda suurt tööd maailmas ja kodumaal.

Käesolev „Lõikustänu“ tahab olla osaliseks aruandeks adventliikumise tööst ja üritustest, samuti tahab edasi anda oma lugejatele töö juhatajate palve kaasa aidata seda tööd nii oma lahke poolehoidu kui ka ainelise toetusega. Eesti koguduste liit on tänulik moraalse kui ka ainelise abi eest selle töö heaks, teades, et vaid hoolivate liikmete ja lahke seltskonna ühisel tööolole suutelised edukalt tegutsema suure ülesande täitmisel.

ED. MÄGI,

Adventusuühingute Liidu esimees.

Pühapäevakool Petseri adventkoguduses. Pärast kooli igal pühapäeval kaeti laud vaestele lastele.

isa ja ema omavahelises läbikäimises ja ka nende suhtlemises oma naabrite ja võõrastega. Kui kodus valitseb viisakus, kui palutakse ja tänatakse, siis omandab lapski need harjumused.

Kui laps näeb kodus kindlat korda ja ka ise täidab kodus valitsevad korranõuded, siis ei tundu talle korralduste täitmine hiljem raskena. Iga inimese elus kord ja täpsus aitavad kokku hoida aega ja jõudu, olles suureks jõuallikaks igas ta töös ning ettevõttes. Seepärast peab kodus lapsi harjutatama maast-madalast korrale, nii et see muutuks neile harjumuseks.

Kodu on ka koht, kus laps õpib sõnakuulmist. Lapsel saab juba kodus selgeks, et ei tohi alati teha, mis aga iganes meeldib, vaid et tuleb valitseda tujude ja ihade üle ning ennast vaos hoida.

Kodune ümbrus võimaldab hästi lapses äratada ka lugupidamist töö vastu. Laps on juba varakult huvitatud kodusse maailmast ning tahab seda tundma õppida. Selle tundmaõppimine toimub otseselt lapse enda algatusel ja vabal tahtel, sest ta jookseb ja tõttab ilma sundimata kõikjale, et näha ja mõista oma ümbruse maailma. See on esimene võimalus lapse enesearendamiseks. Sellega liitub hiljem lapse isetegevalt mängimine ja jõukohaselt töötamine.

Kodu on otsustava tähtsusega ka lapse usuarengule, sest nagu laps teistes asjades talitab vanemate eeskuju järgi, mida ta kodus näeb, nii on see ka usulistest küsimustest. Kui laps näeb ja kuuleb, et vanemad uut päeva alustades paluvad Jumalalt abi ning jõudu ja õhtul päevatöö lõpul tänavad selle eest, et ta neid on kaitsnud, ning puhkama heites endid tema varju alla usaldavad, siis tekib lapseski soov ennast anda selle suure Kaitsja hoole alla. Kui ka igakord vanemate ees-

Adventusuühingute Usuteaduse Kool Tallinnas. Ühe klassi õppetund.

kujul pole soovitud tagajärgi, siiski ei ole kõik olnud asjata.

Paljudel juhtudel on elus inimesi hoidnud langemast ema palvesõnad ja tema poolt jutustatud piibllilike sündmuste sügavad kõlbelised nõuded ja õpetused, mis ikka ja jälle kõlavad kõrvus manitsevalt ja hoiatavalt.

Laps ei jää püsivalt kodusse vanemate hoole alla, vaid peab kooli astuma. Kooli minnes siirdub laps laiemasse maailma. Nüüd lõpeb kodu ainuvalitsus ja last hakkavad mõjutama hoopis uued tegurid. Vanemate asemele astuvad õpetajad, kelle mõju on suuremale osale lastest väga suur. Koolis puutub laps kokku kaasõpilastega, kes on pärit väga mitmesugustest perekondadest ja ümbrusest. Laps peab täitma uusi nõudeid koolikorralduste näol. Iga vanema suurimaks sooviks on, et need mõjutused oleksid lapsele õnnistusrikkad ja et laps jõuaks koolis hästi edasi.

Et kool ei jääks lapsele võõraks maailmaks ja võõraks emaks, peab kool palju õppima kodusest kasvatuses ja kokkõlastama oma tegevuse koduga, sest kodus rajatakse alusmüür, millele peab järgnema edasiehitamine kooli poolt.

Seda suurt tõsiasja arvestavad

ka adventusklikud. Nad on veendunud selles, et vanemate poolt rajatud alusele peab edasi ehitatama kristlikus koolis, kus valitseb usuline vaim ning kus õpetatakse piibli suuri põhitõdesid ja kõiki muid õppeaineid usklike õpetajate poolt, et noored juurduksid jumalakartuses ning omandaksid õiged kalduvused ja tublid võimed.

Selle eesmärgi saavutamiseks adventrahvas peab ülal üle kogu maailma palju koole. Sama eesmärgi taotleme meie ka oma kodumaal. Tallinnas on Adventusuühingute Usuteaduse Kool.

Kooli võetakse õpilasi nende usutunnistusele vaatamata.

Kool on endale ülesandeks seadnud arendada õpilaste vaimseid, usuliskõlbelisi ja füüsilisi omadusi, taotelles harmoonilise iseloomuga isiksust.

Kodu ja kooli kasvatuslik ülesanne ei seisa mitte ainult selles, et lapsi ja noori ette valmistada ainult selle elu jaoks, vaid palju enam tulevase elu jaoks. Keeled ja üldhariduskud ained aitavad inimest elus täita oma vajalikke ülesandeid. Pühakiri on aga eluleib, mille läbi inimene võib elada ka igavikus.

*R. VINGLAS,
Usuteadusekooli juhataja.*

MITTE ÜKSPÄINIS LEIVAST...

„Inimene ei ela ükspäinis leivast, vaid igastühest Jumala sõnast.“ Kristus.

Inimene ei ela ükspäinis leivast. Need sõnad rääkis suur õpetaja Kristus. Tingimata need sisaldavad midagi.

Mida vajab siis inimene? Ta peab sööma. Tema keha alatasa kulub, ja selle kaotuse saab ta tagasi toidust. Peale selle inimene vajab head meelt. Ilma rõõmsuseta ei maitse leib ega edene elu.

Iga inimene teab, et kui saab olla rõõmus, siis on kerge tunne, ja kui võib olla eluga rahul, siis on hea olla. Seega meie keha vajab soodsat seisundit.

Siis, kui meil on hea enesetunne, me võime märgata, et kehas on tekkinud tasakaal, keha osakesed on asetunud korrapärasesse olekusse. Seda rahu ja tasakaalu tajume hea tundena.

Et sellest aru saada, mõtleme pisut järele, milline on inimene.

Meie keha on imeliselt keeruline peen mehhanism. Ta on suurepärase rakkude ühiskond. Iga rakuke on omal kohal ja täidab oma ülesande keha kui terviku kasuks. Loomulikult, et inimene peab hoolitsema oma keha

ees ja toetama oma keha osakeste tegevust ja tasakaalu. Keha peab olema ideaalses seisundis. Siis on inimene see, mis ta peab olema. Sellest olekust ainult võivad järgneda need suurepärase õnnistused: jõud, julgus, rõõm, oskus, õiglus, lahkus ja kõik muud head omadused.

Õilsatest iseloomudest ja suurtest võimetest tuleb mõista seda, et need on tulenenud keha õigest seisundist. Teatav kehaline olukord võimaldab selle kõrgema vaimuelu.

Inimene ei saa olla suuteline oma elus, ka ei saa ta ära tunda Jumalat, kui tema keha ei ole vastavas seisukorras.

On mõjud, mis kisuvad inimese alla, ja on mõjud, mis tõstavad inimese üles. Küsimus seisab selles, millisesse seisukorda satub meie keha. Kurjast on see, mis loob meis korratuse, ja heast on see, mis loob meis ühtluse.

Aga miks on siis tähtis selle vahel vahet teha? — Meie keha olekust oleneb meie elu, meie teod.

Meie igasugune väline eneseavaldus oleneb meie keha konstitutsioonist ehk seisundist. Meie tunnete ja mõtete iseloom

oleneb sellest, millises olekus meie oleme. Tundeid võime endale kõige lihtsamalt ette kujutada nii, et meie keha närviinidid on võnkumas, meie keha on liigutatud olekus, ja kuidas see mõjub kehaosakeste tegevusele, nii märgitakse see teadvuses — mõnuna või valuna, rõõmuna või kannatusena.

Negatiivsed liigutused nagu viha ja kahjutunne asetavad keha ebasoodsasse sesiukorda; inimene saab lõhestatud, madaldatud. Sel puhul ilmneb temas metsik jõuavaldus. Tema sisejõududes ei ole siis siduvust, ega ole nende üle mingit kontrolli. Kehast on kadunud kord ning asemele on astunud torm ja mäss.

Seevastu positiivsed liigutused nagu rõõm ja ligimesearmastus asetavad keha soodsasse seisukorda, loovad kehas korrapärasuse, mille tõttu esineb vaimuselgus, sündsusetunne ja kõlblusemeel. Keha, see elav materia saavutab kõrgema astme.

Kui me teeme endale selgeks selle, kuidas me võime saada liigutatud, mis on meie olemusele kahjulik, siis alles me hakkame asju õieti valima.

Siin selgub, mida on meile tarvis peale leiva. Meil on tarvis sisemist selgust kõigi nähtuste äramõistmiseks ja omaenda isiksuse arendamiseks.

Miks peaksime siis endas õhutama kahjutunnet, kui see just meid otse lõhub ja meie olukorda halvendab! Oleme targad, kui mõistame ära, et mõtlemine kahjust ja hädahohust on rumalus. Me võime ju kaotuse tagasi võita ainult sellega, kui ei mõtle alatasa kahjule.

Nii palju on siin maailmas negatiivseid asju ja mõjusid. Liig vähe mõeldakse enese mõistmiseks. Mõeldakse vaid negatiivsete tunnete tõukel.

Oksad kumarduvad raskest viljast.

Lõikuse ootel.

Leivaküsimus on inimesi liialt ära heidutanud. Paljud on ilma õiglusetundeta ja teevad oma kaasinimestele kahju. Sellest oleneb, et igaüks väga rõhutab oma kasu ja kahju. Inimesed ei julge õigust teha ega õigusetegemise peale mõteldagi.

Inimesed on eelarvamuste kimpus. Ihatakse kasu, et oleks parem elu. Janunetakse lõbu, et oleks hea tunne. Selle juures aga astutakse üle loomulikkuse seadusest. Ja mis on selle tulemus?

Pühakiri annab meile mõisted nagu vaimumeel ja lihameel. Mis need tähendavad? Vaimumeele all mõistame vaimuelu, kõrgemat äratundmist, korrameelt ja kõlblusemeelt. Seevastu lihameelne inimene on korraldamata siseeluga. Tema tundeid ja mõtteid põhjustavad hajutatud jõud. Temal puudub äranägemine korrast ega ole temal tahet korrapärase järele. Ta valib alati selle, mis on tõeliselt kahjulik. Mis on tegelikult hea, see on tema silmis halb, mis on tegelikult kõrge, on tema silmis madal.

Mõelge korraks neile ilmalikele lõbudele. Millise muutuse need inimese kehas esile kutsuvad. Millisesse seisukorda need asetavad inimese.

Inimesed tekitavad enesele segaseid tundeid küll alkoholiga, nilbete kõnedega ja kõlbmatute tegudega.

Ei tule ära vahetada lõbu ja rõõmu. Lõbu on negatiivne, kahjulik, korratute kehajõudude avaldus; rõõm on positiivne, kasulik, tasakaaluliste jõudude avaldus, kõrgem tunne.

Halvas olekus inimene ei leia õiget teed. Ta tunneb endale vaja olevat paremat tundeid, aga sirutab ikka kahjuliku järele. Erutusi kujutleb ta rahuldusena, kuid nende tagajärg on siiski kannatus. Tema näib nagu parem olevat mitte milleski pidada piiri, mitte arvestada mingeid seadusi. Ta ei suuda end valitseada. Tema elu on juhulik, tundeid tõugata ja lükata. Selle tõttu sünnib nii palju meeltuid tegusid.

Ilmalik — selle sõnaga tähistatakse inimese loomuvastast olekut. Ilmalikud lõbud on

kahjulikud, ilmalikud teod on kurjad.

Rõõmu vajab inimene. Kuid seda saab tingimusi täites.

Me peame end hoidma, et me ei saaks haaratud kahjulikest mõjudest, mis võivad meid rikkuda, ja me peame süvenema jumalikusse korrasse.

Me võime ära näha, et kogu looduses on siiski kord. Me võime mõista, et materia isenesest on habras, lagunev, surnud. Materiatki säilitab kõrgem jõud. Vaimsel inimesel on veelgi suurem ühendus selle kõrgema eluga.

Inimesele on tarvis kõrgemat kehalist seisundit, et ta võiks ära tunda Jumala ja võiks vastu võtta Jumala ilmutused ja õnnistused.

Meie ei saa seda kehalist seisundit luua täiesti ise. Me peame end hoidma ja ka õieti mõtlema, siis see seisukord tuleb, see antakse meile.

Ja tõepoolest, me elame Jumala sõnast. Paljud ei ole selle peale mõtelnud, ja nad põlgavad Jumala sõna. Mõelge neid mõtteid järele, mis siin on käsitletud, siis te leiate, et Pühakiri keelab seda, mis võib inimest rikkuda, ja ta soovib ning käseb seda, mis võib inimest ülendada. Jumala sõnas on olemas võrratud vaimsed väärtused. Tema näitab meile täieliku tee.

Meid kästakse meelt parandada, uueks saada, vaimulikult elada, vaimumeelseks muutuda. Sellel kõigel on inimese elus tegelik mõte ja alus. Kui me seda püüame, siis me tõesti elame igastühest Jumala sõnast.

H. Pilt.

TÄNUAVALDUS.

Avaldame tänu neile, kes on käesoleva lehe ostmisega kaasa aidanud meie ligimesearmastustööd. Iga summa, nii lehe hind kui ka üle selle annetused antakse meie usaldatavate levitajate poolt lehe väljaandjale edasi.

Kui keegi soovib veel avitustööks annetada, siis võtab selle tänuga vastu S. P. Adventusuühingute Eesti Liit, Merepuiestee 14-a, Tallinnas.

Liidu juhatus.

MAAILMA PROBLEEMIDEST

E. Ney

Kunagi pole valitsenud maailmas keerulisemaid olukordi kui tänapäev. Järjest kerkib uusi probleeme rahvusvahelises elus, millede lahendamine käib üle jõu vastavatele rahvajuhtidele. Maailm on sattunud ummikusse, kust ei paista olevat võimalik leida väljapääsu. Ühe keerdsõlme lahiti-päästmisel tekivad uued ja keerulisemad. Maailmasõja järele on olukord õieti raskenenud; on tekkinud uued tõekspidamised, muutunud ärevamaks rahvusvahelised suhted, rohkenenud majanduslikud raskused ning langenud kõlbeline tase. Maailma olukord valmib muret paljudele tõsiselt mõtlejatele ja vastutust kandvatele isikutele.

Rahvusvahelisest olukorrast.

Kui pärast Maailmasõda hakati tegema pingutusi rahu heaks, siis rahunesid inimeste meeled ja kasvav julgusetunne. Rahvasteliidu, Kellogi pakti, Lokarno lepingu, väevähendamiskonverentside ja muude rahuürituste läbi loodeti jõuda vähemalt pikemaajalisele rahule ja rahvusvahelisele julgeolekule, mis pidi omakorda soodustama rahulikku ülesehitamistööd ja õitsengut. Need head ootused on luhtunud. Ähvardavad äikesepilved on hakanud kogunema, ja juba on olnud kuulda üksikuid piksekärgatusi ja äikesehoogusid. Halvema ärahoidmiseks tehakse mitmelt poolt võimalikke pingutusi. Siin täitub prohveti sõna: „Me oleme rahu oodanud ja head ei ole; parema põlve aega, ja vaata, hirmutus tuleb.“ Jer. 8,15.

Rahupoliitika on tugevasti kannatanud viimastel aastatel. Üldise julgeoleku kindlustamise asemele on tekkinud regionaalsed (kohalikud) ja vastastikuse abistamise lepingud ja riikide rühmad, kes vaatavad teatava umbusuga ja murega teistele samalaadilistele rühmitustele. Nende tegevus ei mahu enam Rahvasteliidu raamidesse. Mitmed riigid on juba lahkunud sellest rahuasutusest, et vabastada endale käed edaspidiseks tegevuseks.

Teatud riigid pole rahul oma piiridega ja rahvusvahelise seisukohaga. Nad on heitnud eneselt kohustused, mis neile pandud, ja rebinud puruks lepingud, mis nad sõlminud teiste riikidega.

Austria riik on pühitud kaardilt. Saksamaa püüab ka mujal maksima panna oma mõju ja isegi kasutada võimalusi oma piiride

laiendamiseks. Tema pilk on suunatud Kagu-Euroopale, et võtta oma poliitika mõjukonda Donau ja Balkani riigid ja siitkaudu enesele teed rajada Vahemerele ja Aasiasse. Neist maadest ta saaks tooraineid ja õli, mis temale vajalised sõltumatuse saavutamiseks ja tehnika arendamiseks.

Teised riigid, kes näevad enesele hädaohtu Saksamaa edasitungis ja tugevnemises, loomulikult ei või leppida tema ekspansiooniga ning püüavad leida teid selle tõkestamiseks. Sellise olukorra tulemusena kasvab vaen ja vaenulikkude blokkide moodustamine ning relvastumine.

Itaalia eesmärgiks on saada tagasi vana Rooma imperiumile kuuluv kuulsus ja vägevus. Selleks vallutati Abessiinia ja järjest tüüritakse selle poole, et valitseda Vahemerd ja teha seda Itaalia sisemereks. Siin Inglismaa huvid põrkavad vastu Itaalia püüetele. Briti tahab hoida vabadena Vahemere teid läbi Gibraltari väina ja Suessi kanali Indiasse ja teistesse asumaaedesse. Ka Prantsusmaa, kellel asumaad Aafrikas, ei soovi näha oma lõunanaabri — Itaalia — kiiret kasvu ja tugevnemist. Prantsusmaa võib sattuda pihtide vahele Saksamaa ja Itaalia poolt, mille tõttu ta peab endale otsima sõpru ida pool Berliin-Rooma telge, peasjalikult Tschehhoslovakiast ja Nõukogude Venes. Kindlamaks liitlaseks on talle siiski Inglismaa, kellega tal on ühiseid huvisid, ja mõlemale riigile on seepärast tähtis vastastikune toetus ja koostöö.

Palestiina on Inglismaale vullapseks. Ta on Briti maailmariigile väga tähtis niihästi otsese ühenduse pidamiseks Aasiaga kui ka Iirakis leiduva õli kättesaamiseks. Palestiinas valitseb vaen araablaste, maa päriselanike, ja sinna asunud juutide vahel. See vaen avaldub sagedastes rünnakutes üksteisele. Inglismaa püüab leida mingisugust võimalust konflikti rahulikuks lahendamiseks. Itaalia, kes end kuulutanud islami kaitsjaks, pole ka puhas araablaste seas kasvavast vaenulikkusest inglaste vastu.

Ka Süüria küsimus, milles huvitatud eriti Prantsusmaa, Türgi ja araablaste ise, ootab lahendamist. Kõigist tähelepanekuist võime järeldada, et Vahemeri ja eriti selle idakallas Palestiina ja Väike-Aasiaga omab ikka suurema tähenduse rahvusvahelistes probleemides. Prohvet nägi ette juba

vanasti, et ühenduses nende maade ümber keerlevate küsimuse lahendamise katsetega tekib viimne heitlus—Harmagedon. (Ilm. 16,16.)

Jaapan ja Hiina.

Kauge-Ida sündmused on suurema tähendusega kui paljud arvavad. Sõda Hiinas pole ainult „suurema venna pekmine väiksema venna poolt“, nagu seda väljendab keegi silmapaistev jaapanlane. Yosuke Matsuoka ütleb: „Praegune kriis on nähtavasti lõppematult palju suurem ja tähendusrikkam kui sõda Venemaa vastu 33 aasta eest.“ Jaapan tahab saada Hiinat oma mõju alla; ta tahab saada tervet Aasiat oma juhtimisele ja mõjupiirkonda. Koostöö Hiinaga peab otsustama Aasia ja terve maailma saatuse. Jaapanlaste sihiks on vallutada Aasia, ja see, kes valitseb Aasiat, valitseb tervet maailma. Mõni aasta tagasi avaldas üks Ameerika leht ühe tähtsa jaapani saladokumendi. Selles Jaapani peaminister 1927. a. esitab Aasia vallutamise kava. Esmalt kõneldakse selles kavatsusist saavutada võimu üle terve Mandshukuo, mis asub lõuna pool Ida-Hiina raudteest. Vallutamisele tuleb kogu Sise-Mongoolia ja tatari provintsi põhja pool Hiina müüri. Teiseks mainitakse Jangtse-oru vallutamist ja seega Kesk-Hiina oma võimu alla saamist. Kolmandaks tuleb Kanton vallutada, mis tähendaks valitsemist Lõuna-Hiina üle.

Neljandaks eesmärgiks on Jaapanil Prantsuse Indo-Hiina vallutamine, millele järgneksid Filippiinid ja Hollandi-India. Edasi selgub dokumentist, et Jaapani arvates peaks ta, kui tugeva käega valitseja, ka India peremees olema. Lõpuks puudutab saladokument Välis-Mongooliat ja Ida-Siberit, mis peavad tulema soodsal hetkel ka järjekorda.

Nagu nüüd mõni aasta hiljem võime näha, on Jaapan osa omast kavast teostanud ja on asunud kõige jõuga oma eesmärgi saavutamata osa teostamisele. Kas õnnestub see talle?

Pühakiri näeb ette ida riikide ärkamise ja sõjateele asumist. (Ilmut. 16, 12.) See seisukord viib rahvad lõppheitlusele — Harmagedonile.

Jaapani püüded põrkavad vastu Euroopa suurriikide, Ameerika Ühendriikide ja Nõukogude Liidu huvidel, mille tõttu varem või hiljem võib tekkida sõjariistades kokkupõrge. Jaapanil on vähe

See kaart kujutab Vana-maailma, mille keskpunkt asub Vahe-merel ning kaaluvamad raskuspunktid on saartel läänes ja idas. Briti maailmariik moodustab ühe neljandiku maailma mandrist.

ruumi saartel, kus ta seni asunud. Ta peab end kuidagi välja sirutama ja parim võimalus on seda teha Hiina kaudu. Yosuka Matsuo kirjutab selle kohta: „Jaapan paisub. Ja missugune maa oleks võinud oma ekspansiooni ajal vältida olukorda, et ta poleks muutunud soovimatuks oma naabritele? Kuid Jaapani ekspansioon on niisama loomulik kui lapse kasv. Ainult üks asi võib takistada lapse kasvamist: surm. „Jaapan võitleb Aasias oma misjoni äratundmise tõttu.“ Ta kajastab edasi oma kirjutuses Jaapani valitsevate ringkondade vaateid, kui ta püüab näidata, et Hiina pole mõeldav Jaapanita, ja Jaapan on kutsutud päästma Hiinat kommunismi ja võõraste ekspuaterimise hädahust.

Pan-Aasia kongressidel on püstitatud juhtlause: „Aasia aasialastele!“ See tähendab Euroopa riikide mõju väljatõrjumist Aasiast. Jaapan tunneb end olevat kutsutud selle ülesande teostamiseks. Tõukejõuks on tal majanduslikud huvid, rassiuhusus, rahvustunne, elamisvõimaluste soetamise tarvidus ja võimuiha. Nii kasvab paljukõneldud „kollane hädahust“. Valge rass peab sellega arvestama, et värvilised rahvad tahavad eneselt raputada nende ikke. Kuid kas sünnib seniste peremeeste tagasitõmbumine vabatahtlikult?

Relvastumine.

Rahvusvaheline pinev seisukord — mõnede riikide maade-ih ja teiste riikide püüd vältida sõdasid ning säilitada praegused piirid, on viinud riigid võidujooksule relvastumises. Relvade ja väevähendamise idee on jäänud täielikult kõrvale. Riigimeeste ütlust ja rahvaste meelsusest paistab, et suurem osa riike ei taha sõda, kuid salajane hirm üksteise ees sunnib igäühte enesekaitseks valmistuma. Kogemused näitavad, et mõnedel riikidel on siiski agressiivseid püüdeid. Selliste kallaletungiihadest joobunud riikide ohjeldamiseks ja üldise rahu säilitamiseks leiavad demokraatlikud riigid olevat ainsaks tõhusaks abinõuks — jõudu, mis ületaks rahuahvardavate riikide jõu. Inglismaa, kes püüab vältida kõigi abinõudega uue maailmatulekahju tekkimist, leiab parima rahu-garantii olevat, kui ta on tugevasti relvastatud.

Nii on Briti maailmariik hakanud kiirelt relvastuma. Kohutavalt suured on summad, mis riigid kulutavad relvastuse otstarbeks. Käesoleva eelarveaasta relvastusväljaminekud, nagu näitab Londoni valgeraamat, tõusevad Inglismaal kuni 5.010.000.000 Eesti kroonini. Sellele lisaks on veel määratud õhukaitse jaoks ligi 923.000.000 krooni.

Prantsuse ajaleht „Paris-Soir“, avaldab võrdleva statistika mitme maade relvastusest 1931. ja 1937. aastate kohta, mis näitab, et relvastuskulud on kiirelt kasvanud mõne aasta jooksul. Saksamaal olid sõjaväe kulud 1931. — 4.300 milj. franki, 1938. — 73.000 milj. fr. Õhulaevastikku tal ei olnudki 1931. aastal, 1937. aastal on aga lennukite arv 2.600. Itaalia sõjaväe kulud 1931. a. — 6.223 milj. fr., 1936. a. — 26.000 milj. fr.; tema õhulaevastik koosnes 1931. a. 1507 lennukist, 1937. a. — 2200 lennukist. Jaapani sõjaväekulud 1931. a. — 5.921 milj. fr., 1937. a. — 34.200 milj. fr.; õhulaevastikus oli 1931. a. — 1.701 lennukit, 1937. a. — 200. Nõukogude Venel sõjaväekulud 1931. a. 14.473 milj. fr., 1938. a. — 112.000 milj. fr.; õhulaevastik 1931. a. — 750 masinat, 1937. a. — 4.500 masinat. Samuti leiame ka teiste riikide juures palavikulist ettevalmistamist. Riigid on nüüd palju tugevamini relvastatud kui 1914. aastal.

Jumalast valgustatud prohvet nägi tänapäevast olukorda juba 2800 aasta eest ja teatab: „Kuulutage seda paganate seas, valmistage viisi pärast sõda, äratage üles need, kes vägevad mehed; tulgu ligi ja mingi üles kõik sõjamehed. Taguge oma kaablid mõõgaks ja oma sirbid piigiks; kes võimetu, see õelgu: Mina olen vägev.“ (Joel 4,9. 10.)

Kõige kohutavamad relvaliidid on võetud tarvitusele; inimene on nende sees ainult kärbes, keda hävitatakse hulkadena. Sõda ei peeta ainult frondil, vaid ka seljaga: tapetakse kaitseta elanikke, pommitatakse linnu ja hävitatakse varandusi. Sõjakolelused Hispaanias ja Hiinas on annud selleks küllalt kujukaid näiteid. Barbarism avaldab end jällegi sõjas.

Olukorrad kõigil aladel.

Maailm on liiklemisvahendite ja ühendusvahendite tõttu muutunud väikseks; rahvaste huvid ja elulised küsimused on sedavõrd seotud üksteisega, et nad moodustavad otsekui ühe perekonna. Maailm on kui üks masinavärk, milles mingisugune rike ühes masina osas võib seisma panna kogu masina tegevuse. Majanduslik kriis, mis järgnes sõjale, vapustas kogu maailma. Majanduslikud huvid on põhjuseiks sõdadele, parteitülidele ja revolutsioonidele. Sisemised parteitülid kutsuvad esile verevalamised ja isegi kodu-sõjad, nagu Hispaania tragöödia on sellest kujukaks näiteks. Võitlus ilmavaate pärast on isegi kohutavam ja vihasem kui riikide

Lõpp 14. lhk.

VIIMANE KUULUTUS

Iga inimene vajab midagi, mis annab lootuse ellu ning usu tulevikku, mis ütleb selgesti õige tee ning millele võib julgesti toetuda. Jumala käes on otsustada maailma saatus, tema on määranud aja, me võime teda usaldada; tema annab ka selles asjas meile vastuse. Jumal on käskinud, et aegade lõpus peab kuulutatama üht erikuulutust kõiges maailmas. „Hüüa täie suuga, ära seisa vait, tõsta oma häält kui patsun ja kuuluta mu rahvale nende üleastumisi.“ (Jes. 58,1.)

„Ma tahan sind hoida ja sind panna rahvale seaduseks“ (Jes. 49,8), ütleb Jumal. Uuesti üles tõsta maha tallatud Jumala käsud, on selle kuulutuse ülesanne. „Ja need, kes sinust on, peavad üles ehitama, mis igavesest ajast paljaks tehtud, raja alused kohad pead sa üles tegema, et nemad jäävad põlvest põlveni, ja su nimi peab olema see, kes praod kinni paneb ja kes jälle teerajad parandab, et võib elada.“ (58,12.)

Midagi, mis on maha kistud, uuesti üles ehitada pole kerge. Kuid viimaseaja kuulutus peab seda tegema, sest ta rajaneb Jumala Sõnale. Et välja juurida aastasadade kestel sisse kasvanud ekslikke kombeid ja harjumusi ning inimesi juhtida ristiusu algtõele ja igavese õiguse alusele, et Jumala Sõna kuulutada täies selguses, see nõuab jõudu ning püsivust. Tänu Jumalale, et ta seda on annud viimasele kuulutusele.

Maailm on ära heitnud Jumala hingamispäeva ja ausse tõstnud omal ajal päikesele pühendatud päeva. Viimane kuulutus selgitab selle asjaolu ja näitab, et Kristus on hingamispäeva isand (Mark. 2, 28) ja ta ise pühitses seda päeva (Luuk. 4, 16) ning nõuab seda kõigilt oma järelkäijailt.

See kuulutus avab inimestele kogu lunastusplaani. Seni on lunastusplaani mõistetud vaid poolikult. See, mida prohvetid on soovinud teada saada ja millesse inglid igatsevad vaadata, see mida tänapäeva inimesed ei mõista õieti, see saab avalikuks viimase kuulutuse abil. Maailmasid vapustav Jumala Poja surm armastusest langenud inimeste vastu, selle surma määratu tähendus kõigile üleastujaile, see kõik avaneb viimases hoiatuskuulutuses tõetsijaile. Vanal ajal ohverdati loomi ja vaadati ette Messia tulekule. Sikkude ja tallede veri ei võinud lunastada inimest. Kuidas pidi aga toimuma lunastus, selles ei oldud veel täiesti selgusel. Tänapäeval mõeldakse, et Kristuse surm sisaldabki kogu lunastuse, kuid ka see on vaid osa sellest. Lunastus toimub pikal ajastul, mis algas juba maailma loomisel. Iga ajajärk on täitnud osa sellest suurest kavast, kuidas viia inimesi välja pattudest õnneliku algseisukorrani, ja see kava teostub lõplikult tulevikus. Kristuse lihaksäämine ja surm oli kaua ette valmistatud sündmus ja prohvetikuulutuse täitumine. See oli lunastusplaani keskpunkt, mis andis võimaluse inimese õigeksäämiseks. Viimane kuulutus vaatab lunastusplaani algusele, selle kesksündmusele — Kristuse surmale — ja ka lõpule — inimsoo lõplikule lunastamisele.

Armastusest oma Lunastaja vastu peavad ka inimesed algama uut elu, et olla valmis taevariigi jaoks. Selle uue elu mõjutab Püha Vaim, kes töötab Kristuse asemikuna maa peal. Viha asemele tekib armastus, kadeduse asemele heasoovlikkus, ja nii avaldub Vaimu vili uuestisündinu elus. Kui inimene on uuesti sündinud, siis

teeb ta hea südametunnistuse töötuse oma Jumalaga ristimise läbi (1. Peetr. 3, 21). Nii ehitab viimane kuulutus üles ka selle tõe, et jälle ristida ümberpöörnuid täiskasvanuid, nagu tehti seda Kristuse ajal (Luuk. 3, 21—23) ja mis keskajal ära jäeti.

See kuulutus tõendab, et Kristus tuleb jälle nüüd. „Siion, kes sa häid sõnumeid kuulutad, astu üles kõrge mäe peale... ütle: Vaata teie Jumal tuleb.“ (Jes. 40,9.) Need, kes tahavad vastu minna oma Jumalale, puhastavad end ega söö midagi, mis on roojane. (Jes. 52, 11.)

Viimane kuulutus räägib ka uuest maast, mille Jumal valmistab neile, kes teda armastavad, ja et selle pärivad need, keda Jumal oma tulemisel äratub haudadest ja keda ta elavana muudab kõlbavaks selle maa jaoks, kus õigus sees elab.

Jumal on töotanud sellele kuulutusele Püha Vaimu väge, et see leviks üle kogu maailma. Et see kuulutus rajaneb kogu piiblile, siis on tal ka mõju, mis tungib kaheterase mõõgana inimese hinge. Selle kuulutuse vastuvõtmisest oleneb igäuhe saatus. Kes heidab ära selle hoiatuse, see heidab ära Jumala plaani ja prohvetikuulutused; see ei või loota ka Jumala poolehoiule ega õigeksäämisele armust. Paljudele on see kuulutus rõõmuks ja teenäitajaks igavesse ellu. Kas ka Sinule?

„Kui armsad on mägede peal selle jalad, kes rõõmsaid sõnumeid kuulutab, kes rahu annab kuulda, kes head kuulutab, kes õnnistust annab kuulda, kes ütleb Siionile: Sinu Jumal valitseb kui kuningas.“ (Jes. 52, 7.)

V. Viirsalu.

KÕIGELE MAAILMALE

Kristus tuli maailma ülemaailmse ülesandega. Olles Jumala riigi esitaja oli tema ülesanne kõikide inimeste lunastamine. Kirjutatud on: „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud poja on annud, et ükski, kes tema sisse usub, ei pea hukka saama, vaid temal peab olema igavene elu.“ Ta ei tunnustanud ühtegi rahvuse ega seisuse vaheseina. Kuuludes juuda rahva sekka ta püüdis kõrvaldada sealt kõik rahvuslikud traditsioonid, ja ta põhjendas oma tegevuse armaustu- sele, mis pidi ühendama inimesed Jumalaga ja üksteisega. Tema suur misjon oli määratud kõikidele inimestele. Sellest tunnistavad kõik neli evangeeliumi. Ta rääkis kõikidest rahvastest ja ütles: „Minul on veel teised lambad, need ei ole mitte sellest sinasest laudast, ja need pean ma ka siia tooma, ja nemad kuulevad minu

häält, ja peab üks kari ja üks karjane olema.“ „Ja mina annan neile igavese elu, ja nemad ei saa mitte iial hukka ja ükski ei kisu neid minu käest.“

Pärast Kristust esimene kristlik kogudus jatkas misjonitööd kõikide juures, kellega nad kokku puutusid. Kristus ise oli neile annud selle ülesande. „Teie peate Püha Vaimu väe saama, kes teie peale peab tulema, ja peate minu tunnistajad olema niihästi Jeruusalemmas kui ka kõigel Juudamaal ja maailma otsani!“

Algul ei olnud kristlik kogudus midagi muud kui Juuda rahva seast tõusnud väike usulahk, kes olid veendunud Jeesusest kui tõotatud Messiast. Elades paganate keskel nad pidasid oma koosolekud eramajades ja äratasid seega kõikide tähelepanu. Kuuldused nende jumalateenistuse kommetest ja valitsuse vaenulik suhtumine nende vastu äratas kõikide

juures nende vastu tähelepanu. Ja kes külastas

kristlaste koosolekuid, sellele avaldasid need erilist mõju. Nende inimeste elu ja nende kuulutuse tagajärjel tungis evangeelium Rooma riigi kõikidesse osadesse, ja nii ei olnud neil vajadust misjonitööd erilist organiseerida.

Iga kristlane oli teatavas mõttes misjonär, ja pal-

ju paganaid võttis ristiusu vastu. Nii oli misjonitöö paganate juures peaülesandeks esimestel kristlastel.

Samal ajal leiame üksikuid, kellel oli eriline tung kuulutada evangeeliumi paganatele kõikides maades. Nii näiteks apostel Paulus. Tema oli sõna täielikus mõttes misjonär. Ta ise kirjutab oma töö kohta: „Sest mina ei julgeks midagi rääkida neist asjust, mis Kristus ei ole teinud minu läbi sõna ja teoga, et paganad pidid sõna kuulma... nõnda et mina Jeruusalemmast ja ümberkaudu Illiriko maast saadik kõik olen täitnud Kristuse evangeeliumiga. Aga nõnda olen mina väga püüdnud armuõpetust kuulutada, kus Kristust ei ole nimetatud, et ma võõra aluse peale ei ehita.“ Tema tööpõld ei piirdunud mitte mõne teatud maakonna või linnaga, kus ta oleks asutanud mõne koguduse ja siis seal edasi töötanud. Ta peatus igal pool ainult mõned kuud või nädalad, kuni ta jõudis usklikest koguduse organiseerida, ja siis ta jättis sealse tööpõllu koguduse hoole. „Ja kui nad sellele linnale armuõpetust said kuulutanud ja mitu jüngeriks teinud, läksid nad tagasi... Aga kui nad igale kogudusele siin ja seal said vanemad seadnud ja paastudes Jumalat palunud, jätsid nad neid Issanda hooleks, kelle sisse nad olid hakanud uskuma.“ Paulus oli veendunud, et evangeeliumi peab kuulutatama kõikidele rahvastele, suguharudele ja keeltele. Tutvunedes tema abilistega me mõistame milline suur organisatsioon oli temal käsutada. Selle jõupingutuse tulemusena me leiame juba esimese sajandi lõpul ristikogudusi paljudes maades — Pales- tiinas, Süürias, Makedoonias,

PILK AAFRIKA NAISE ELU

Nagu Aafrika erineb paljudes asjades teistest maadest, nii erineb ka Aafrika naise elu teiste maade naiste elust. Naine ei ole mitte oma mehe eluseltsiline, vaid tema ori ja teener. Tema õlgadel lasub raskem osa elukoormast.

Juba enne päikese tõusu leiab naine õues, laps seotud selga, riisi tampimas, et sellest keeta perele hommikueinet. Pea leiab naise jällegi askeldamas lahtise tuleaseme juures. Pisarad veerevad tal mööda põski alla, sest suits mühab tema näo ümber. Viimaks on riis keedetud. Te muidugi loodate näha tervet peret kogunenud ümber kausi, aga ei — naine ei kõlba mehe seltsis sööma. Mees rahuldab kõige enne oma söögiisu, ja sageli juhtub, et ta sööb ära kõik toidu, ja naine ja lapsed pühki-gu oma suu puhtaks või mingu muretsegu enesele uus toit.

Mehel ja naisel pole mingeid ühiseid huvisid, ega plaanitse nad ühes oma pere heaolu eest. Naist ei võeta seltskonda ega üldse kuhugi kaasa. Juhtub mõnikord, et mees ja naine poolkogemata peavad minema ühte teed, siis naine käib ikka mõni samm mehe järel.

Mis põhjustab säärase vahekorra ja alahindamise? Kas ei vääri naine paremat käitumist? Kas ei seisa ta mehega ühesugusel tasemel? Kahjuks küll mitte. Ta on arenematu. Tema võimed ja oskused ei küüni mehe võimete tasemeni, seepärast mees ei arvesta temaga kui üheõigusliku olevusega. Naine on olevus, kelle ainsaks eesõiguseks ja rõõmuks on valmistada mehele toitu ja korraldada muud majapidamise toimetused ja see on kõik. Ta on kaugel sellest, mis teeb naise vääriliseks eluseltsiliseks, osavaks majapidajaks ja targaks emaks. Tema aga ei ole selles süüdi.

Aafrika naiselt on röövitud igasugune arenemisvõimalus. Ju-

ba õige noorelt peab ta hakka-ma toimetama koduseid talitusi, töötama, kuid poisid seevastu saadetakse kooli. Aafriklase arvamine on, et tütarlapsel pole vaja kooli, sest riisipoti juures unustab ta jälle niikuinii kõik ära. Umbes kümne-aastaselt viiakse ta naiste salaühingusse, kus talle õpetatakse igasuguseid pahesid ja nõidusi, mu seas ka kuidas edukalt varastada ja kuidas kurjast mehest lahti saada. Salaühingusse jääb ta seniks, kui ta müüakse mõnele mehele kas lehma, onni või maatüki eest. Tütarlapselt ei küsita, kas tulevane mees temale meeldib või mitte. Vanemad on tema eest vastu võtnud ostuhinna ja selle juba enne abiellumist äragi tarvitanud, ja nii pole temal midagi parata. ta peab abielluma. Nii ta saab naiseks, varsti ka emaks — ilma mingisuguse ettevalmistuse-ta sellele kõrgele kutsele.

Kujutage ette naist, kes pole kunagi kätte saanud õmblusnõela, kellel pole aimugi, et katkist riidet võib veelgi terveks teha; kellel pole vähimatki teadmist haiguse põhjustest ega arusaamist mustuse mõjust kehale; kelle lapsed magavad ühes loomadega ja kellel pole mingit oskust oma kodu mugavaks tegemiseks. Iga vähimatki haigust peetakse kurjade vaimude tige-duseks või kadeda vaenlase kättemaksuks. Ei tuldagi mõttele, et haigus võib tekkida halbade elukommete ja mustuse tagajärjel.

Kujutage ette imikut, kes sündimisest peale on välja pandud haiguste ohule. Ta mähitakse mustadesse räbalatesse — kui neid üldsegi on — ja pannakse onnis kuhugile pimedasse nurka kärbest ja putukate tal-lermaaks. Imiku toitmisest pole emal aimugi. Kui emal ei ole piima, siis antakse imikule kohe raskelt seedivat toitu. Ta asetatakse külili ema põlvedele,

Eesti naismisjonär Aman-da Nuka Sierra-Leones

ja kui toit on vedel, siis ema peopesa on temale lusikaks, aga kui toit on paks, siis pannakse see sõrmega lapsele suhu, ja kui ei lähe kurgust alla, siis aidatakse sõrmega kaasa. Sageli juhtub, et toit satub hingetorusse ja nii mõnigi laps on oma ema teadmatuse ohver...

Te küsite, kas siis tõesti pole võimalik aidata Aafrika naist kõrgemale tasemele? On küll. Ta võib niisama hästi areneda nagu poisidki. Mul on eesõigus iga päev jälgida nende arenemist ja edu meie tütarlaste koolis Waterloos. Enne kooli tulekut mõni polnud veel näinudki nõela, ega teadnud kuidas seda kasutada. Kuid peagi harjuti selle terava riistaga, ja minu suurimaks üllatuseks õmmeldi varsti igasuguseid esemeid — laste rõivad, pesu, väljaõmmeldud linakesed ja padjad. Isegi kampsuni kudumisega saadi hakkama. Õmbluse ja käsitöö kõrval saavad need tütarlapsed ka õpetust haigeravis, keetmises, pesupesemises ja kodukau-nistamises. Nii saavad nad ette valmistatud elule. Ja lugupidamine nendest niihästi kodus kui ka seltskonnas saab olema võr-ratu. Aafriklane on osa oma rahvast; ta võidab oma rahva usalduse palju rutemini kui eurooplane, ja nii jälgitakse tema eeskujule palju kiiremini.

Kas meie ei peaks rohkem kasvatama Aafrika emasid? Kas meie ei peaks neid ette valmis-tama elule? Teeme seda!

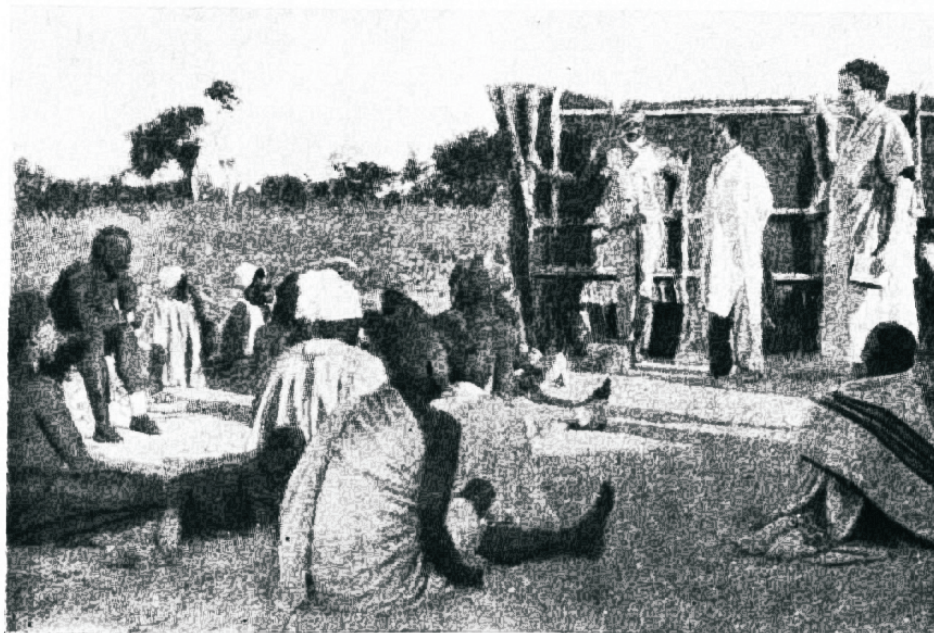
A. Nuka

LIVINGSTONE JÄLGEDES

Dr. Livingstone, suur jumalamees, kes tõi suure ohvri musta mandri jaoks, ütles õigusega: „Orjus on Aafrika lahtine haav.“ Aga orjakauplemine ei vabastanud miljoneid aafriklasti mitmesugusest hirmust ja rumalusest, mis neid veelgi pimestab ja rõhub. On olemas teised „haavad“, need on sügavad haavad, mis on löönud patt, rumalus ja ebausking mis valmistavad kirjeldamata valu.

Me täname Jumalat nende õilsate meeste ja naiste pärast, kes käivad Livingstone jälgedes, keda Jumala armastus sunnib minema sinna-tänna paganamaadesse, et heisata valguse lippu.

Misjonijaamu külastades võib saada sügavasti liigutatud tollest õilsast tööst, mis tehakse ennastohverdavate misjonäride, arstide, haigeravitsejate poolt.

Haiged ootamas vastuvõttu ühes abiandmispunktis Nigeerias.

Nad on tõelised armu- ja valguse-inglid keset Aafrika pimedust. Samuti mõtleme meie nendele rõõmsatele annetajatele, kes aastast-aastasse varustavad neid misjonitöölisi oma annete

ja ohvriga, mis lähevad kannatava inimsoo heaks. Ärgem väsigem ära head tehes, sest me oleme tolle tõsiasja tunnistajad, et välismisjoni töö ei ole asjatu. **G. E. Nord.**

PIDALITÖBISTE ASUNDUSES

Iga päev tuleb siia haigeid, kes ootavad vastuvõttu. Paneme tähele tänaseid ootajaid. Esimene järjekorras on üks ema oma kümneaastase pojaga. Selle naise nägu on üleni täis haavu, tema kõrvad on osaliselt ära tulnud ja tema hääl on muutunud kähisevaks.

Uued tulijad pidalitöbiste asunduses.

Haigus temal on kestnud juba kümme aastat.

Aga kus on see naine olnud selle kümne aasta jooksul? Ta ise ütles, et tema elukoht on umbes poole päeva tee kaugusel pidalitöbiste asundusest ja ta on tarvitanud oma rahva rohtusid. Ta tuli nüüd, kui küla elanikud olid mures tema pärast ja sundis teda tulema.

Väike poiss seisab ema kõrval. Poisi ihu on pidalitövest täpiline nagu pantril. Seda last oleks võidud hoida nakkusest, kui ema oleks ta toonud haiguse algamisel ravilasse, aga

nüüd vajab ta juba pikemat ravi. Ja ema paranemiseks on lootusi vähe; kui ta peaks paranema, siis vast aastaid kestva ravimise järele.

Seal on näha rühm uusi tulijaid. Mõni neist on tulnud kahesaja miili kauguselt. Nii kui tavaliselt on praegugi meie asundus haigeid tulvil. Uutele tulijatele ei ole enam platsi. Kas peame need inimesed saatma tagasi nende viletsasse kodusse vigaselt ja pettunult? Ülevaatusel selgus, et nende paranemiseks on lootusi. Nad paigutati ajutiselt ühisesse ruumi. Valmimas on uus maja viiekümne haige jaoks. Praegu mahutab ravila kakssada haiget.

Palju on näha pidalitöbiste asunduses. Teeme ringkäigu ühe paranenud haigega, kes on viibinud asunduses juba kaue-

UUEAJA IMED

Kuus aastat tagasi tuli Saalomoni saartelt Emira ja Mus-sau saartele kuus evangelisti, kes ka on võidetud metsikusest ja paganusest. Emira ja Mus-sau asuvad St. Mattea saartegrupis, põhja pool Uus-Guinea'd. Seal oli elamas 2500 inimest, harimatud, räpased ja vi-gased. Nii haletsemisväärne oli nende pärismaalaste olukord, et selle piirkonna valitsuseametnik arvas olevat lootusetus seisukorras. Kuid kaks aastat pärast nende pärismaalastest õpe-

tajate saabumist oli olukord muutunud: oli ehitatud uusi maju, inimesed olid paranenud nahahaigustest; pärismaalaste hambad, mis olid mustad erilise pähkli närimisest, olid muutunud loomulikeks ravi tagajärjel. Need inimesed olid niivõrra muutunud, et valitsuseametnik tähendas: „Ma pole iial näinud, kuulnud ega lugenud midagi selle sarnast oma elu ajal; see on ime.“

Üle 500.000 pärismaalase elab Uus-Guineal. Äärmuseni

algelised, mitte midagi teades tsivilisatsioonist, säärased on need võitlevad metslased. Kuna valitsuseametnik oli meie poolt ja meie misjonitöölised läksid järjest edasi uutele maa-aladele, siis pole imestada, kui kaheaastase töö järele selle rahva hulgas meil on nüüd nelikümmend pärismaalasest evangelisti, kaks valget misjonäri, ning nelikümmend misjonijaama ja -kooli. Jumala käsi on meid saatnud ja õnnistanud. **W. G. Turner.**

PIDALITÖBISTE ASUNDUSES

mat aega ning on õppinud sanitari ja aedniku tööd. Möödu-des asunduse palvelast on kuulda vaimulikku laulu. On palvus, mida juhib mees, kes on aastate eest olnud pidalitöbine, kuid nüüd täidab evangelisti kohuseid.

Oleme aias, kus teevad tööd töövõimelised haiged. Seal on näha palju viljapuid, kasvata-takse ka maisi, kõrvitsaid ja kurke.

Edasi läheme raviruumi, mis on natuke maad eemal pidali-töbiste elamutest. Sinna kogunevad iga päev kella viieks haiged arstlikule ülevaatusesele, arvult umbes 35 isikut päevas. Päike on loojenemas kui vii-manne haige on üle vaadatud. Haiglast lahkudes kuuldub ühest jaoskonnast vaimulikku laulu. Haiged ühes ravitsejate-ga peavad õhtupalvust. Seal on üks pime mees, kes on tubli evangelist. Ta räägib evangeeliumi Kristusest mõnele haigele, kes pole seda iialgi varem kuulnud.

Nii püüame vähehaaval õpe-tada ja kuulutada evangeeliumi, et võita ebausku. See on suur ülesanne ja näib mõnikord raskena, kuid seda tööd on väärt teha.

Malamulos. **N. Piatt.**

KRISTLIKUD VÕI PAGANLIKUD ARSTID

Keegi noor naine oli kaevanud valude üle ja tema paganlikud sugulased kutsusid „arsti“. Need, kes olid selle ravimise nägijaiks, jutustavad, et „arst“ ajas mingit musta paksu ainet naise suhu ja ninna, vaatamata kannataja karjumisele ja palvele. Ta kinnitanud sugulastele, et see kindlasti aitab.

Naise haigus muutus järjest halvemaks, ja siis otsustas tema vend, kes kord oli töötanud misjonimajade ehitamisel, minna misjonijaama abi järele. Meie ruttasime kiirelt kohale, kus meie silmle avanes kurb vaade. Naine lamas abitult matil, kuna suud, nina ja kurku täitis veri ja mäda, mis oli

väärravi tulemus. Ta oli liig nõrk, et end liigutada või toitu võtta. Meie puhastasime tema suu, et kergendada tema piina, ja tegime kõik ta abistamiseks, kuid lühikese aja järele ta suri — tapetuna nõidarsti mürgis-test segudest.

Vastandina sellele on paljud keeldunud tarvitamast nõidarsti abi ja on lihtsa ravi tagajärjel paranenud õige tõsistest haigustest.

Nõidarsti võim pole veel murtud Aafrikas. Me tunnista-me, kui väga vajavad need kannatajad kristlikke arste. Kui need naised oleksid teie õed, mida teeksite siis?

Kuldrannikul. **J. Clifford.**

Neegrid oma pidulikus rüüs. Keenias.

Lastele

NIISUGUNE ON AAFRIKA

Tule vaimus kaasa Aafrikasse! Palav, hele troopikapäike naeratab sulle pilvedeta taevast. Ta matatab laiad lagendikud ja kõrged mäed sätendavasse valgusesse, ta tungib ka sügavasse kuristikku, mille äärel magab väike must lapsuke. Kuidas võis ta küll sattuda sellesse hädahohtlikku seisukorda? Me märkame, et iga vähemgi liigutus toob temale surma. Ja varsti võtabki kuristik ta oma karmidesse kättesse. Nüüd hõõrub väike oma silmi, liigutab käekesi ja jalakesi, hakkab siis veerema ja järgmisel silmapilgul on kadunud meie silmist. Samal ajal istub murelik ema oma hütis ja ohkab oma lapse pärast, kes kui „hambalaps“ (esimese hamba tulek on olnud teisiti kui harilikult) pidi saama paganliku hirmu ohvriks. „Oo häda, oo häda, mu laps, mu laps!“ kõlab lõikavalt tema leinakaebus. Ta näeb vaimus oma last kuristikku äärel, näeb teda surnult kuristikku põhjas, ta näeb öösi nagu ilmuksid põõsast nähtavale kaks läikivat silma, mis kaovad ja jälle lähelevad. Vaimus kuuleb ta hüäänide hirmuäratavat naeru, kes kaotavad viimsed jäljed kohutavast juhtumist.

Üks teine pilt. Seal läheb kaheksa meest. Üks neist veab kõie otsas sikkku, teine hoiab käes mitmesuguseid sööginõusid ja muid asju, mis kuuluvad nähtavasti sellele vanale haigele mehele, keda teised tassivad kaasa. Vanake hädaldab ja palub elu pärast, aga ikka edasi liigub haletsusväärne rongkäik. Suure puu all seotakse vanake kinni. Varsti kostavad heledad kirvelöögid Aafrika võsas. Mehed raiu-

Koolitund mustadele õpilastele misjonikoolis, kus on õpetajaks ka eestlane Amanda Nuka.

vad puud, mis ka varsti raginal langeb ja matab enda alla vanakese. Nii olevat oraakel määranud, et ära hoida õnnetust perekonnas. Igal pool ja igal sammul kardab neeger vaimusid.

Üks kolmas pilt. Me seisame neegrihüti lähedal, millest kostab segaseid hääli. Korraga rõhutakse saviseinast läbi auk ja heidetakse välja tütarlaps. Ta on poolalasti; ainult nüüd sama tapetud ohvri looma nahk on pandud ümber keha. Tema taga käib nõid-arst ja puhastab teed. Nuttes läheb tüdruk ära. Ema aga istub onnis ja kaebab: „Oo häda, kui valus on lahkumine; minu laps, kui ma hüüan, ei vasta enam!“ Tütarlaps on eksinud esivanemate kommete, mitte kõlbeliste käskude

Ka neegrilapsed on armsad . . .

vastu. Nüüd on ta elavalt surnud. Seda on nõudnud oraakel nõid-
arsti kaudu, et ära hoida arvatav õnnetus. Kartus on paganate südames tugevam kui armastus.

E. K.

AAFRIKA LAPSED

Lastel Aafrikas ei ole mänguasjade kappi, kus on nukud, ehitusplokid, raudteed, pildiraamatud ja muud asjad, aga siiski mängivad nad niisama südilt ja lõbusalt nagu meiegi lapsed, sest mängimiseks ei ole tingimata tarvis kalleid mänguasju.

Seal mängivad neegrilapsed! Kellelgi ei tarvitse neile ütelda, mis nad peavad mängima. Nad ehitavad nagu kõik teised lapsed. Nad teevad liivast seda, mis vastab nende olukorrale. Meie lapsed ehitavad liivast losse, neegrilapsed aga onne. Ja te imestaksite, kui näeksite, kui osavasti nad sellega toime tulevad!

Nad teevad ka võidujooksu, hüppamist ja peitmist. Nad on niisama leidlikud nagu valgedki lapsed. Iseäranis meeldib neile mängida lõvi-jahti. Üks poiss mängib lõvi osa.

Ta peab end peitma, ja kuna kütid teda otsivad, ta tormab tagant nende peale. Kui tal läheb korda kedagi püüda, siis see püütu tunnistatakse mahamurruks. Kui aga kütid saavad lõvi kinni püüda, siis loetakse ta haavatuks või tapetuks. Kui seda mängu mängitakse õhtul videvikus, siis on see tõepoolest liigutav. Põksuva südamega hiilib kütt, ja tundub nagu on tegemist tõega.

Aafrika tütarlastel on lõbu ringmängust, kus nad rütmiliselt plaksutavad käsi. Nende jalad liiguvad väledasti. Poisid mängivad ühes tüdrukutega nii kaua kui nad on väikesed. Suuremaks saades on poistel omaette mängud. Nii poisid kui ka tüdrukud on osavad voolima savist kujusid.

Igatahes puuduvad paljudel Aafrika lastel pildi- ja juturaamatud. Kui palju ilusaid silmapilke valmistavad raamatud meile! Et Aafrika lapsed oskaksid ka lugeda, selleks koguvad misjonärid lapsed kooli ja õpetavad neile kirjutamist ja lugemist. Siis võib ka neid musti lapsi näha istumas põõsa varjus ja lugemas lugusid õnnitelligijast või õhtul kuulda laulmas ilusaid laule.

ÜHE INDIAANLASEST POISI SAATUS

Inka-indiaanlased elavad Lõuna-Ameerikas, Titikaka järve piirkonnas. Ma jutustan siin loo ühest sealsest poisist.

See poiss sündis paganlike vanemate lapsena. Temal on veel mitu õde-venda. Isal olid halvad eluviisid, mis on seal maal sagedased nähtused. See vähene raha, mis ta teenis, kulus ära alkoholi joomiseks ja „koka“ närimiseks. Emal ei olnud tihti võimalik toitu muretseda. Lastel oli raske seiskord. Häda suurenes sedavõrd, et lapsed anti võõraste kätte.

See väike poiss sattus ühte perekonda, kus tal tuli teha rasket tööd. Hommikul, kui hakkas koitma ja oli alles külm, aeti ta üles. Kõige enne ta pidi kandma vee kogu päeva jaoks. Siis sai pisut suhu panna. Kaasa anti kõrvetatud otri ja ube. Nüüd ta ajas karja karjamaale. Hilpudesse rietatud, olgu vihm või päikesepaiste, pidi ta olema kogu päev väljas. Kui mõni loom sai kuidagi viga või läks kaduma, siis sai kodus karistada. Öhtuti võis teda tihti näha näljaselt ja väsinult vaarumas ja tukkumas kuni ta saadeti magama. Ase temale oli hüti räpases nurgas. Riidekaltsud peal, pidi ta magama. Ööd siin kõrgmaal on üsna külmad. Keegi ei küsinud tema järele, kas ta külmetab; ühtegi armast sõna ei saanud ta kuulda; ei aidanud nutmine ega kaebamine.

Säärases olukorras kasvas ta üles. Mõningad temavanused käisid misjonikoolis, kus õppisid lugema, kirjutama ja laulma. Ka temal oli soov kooli saada.

Vahepeal suri isa, ning ema sai kristlaseks ja õppis Jeesuse armastusest. Temas tärkas armastus oma lapse vastu. Ta tõi poja tagasi oma koju ja saatis ta kooli. Nii täitus viimati poisi soov. Ta tuli meie kooli 18-aastaselt. Suure huvi ja usinusega asus ta õppetöö juure ja peagi oli ta parimaid õpilasi. Ka tema tervis kosus ja ta muutus tubliks noormeheks.

Nüüd ei ole tarvis enam tõlki, et temaga rääkida. Ta räägib hästi ametlikku keelt, milleks on hispaania keel. Tal on rõõm, et on võinud saada kooli, ja ta rõõmustab, et on leidnud Jeesuse, kes teda armastab.

Seega misjonikool ei anna üksnes lugemise ja kirjutamise oskuse, vaid teenib ka paljudele lastele kehaliseks ja hingeliseks heaoluks.

„Lõikustänu“ väljaandja: S. P. A. Eesti Liit
Tall. Eesti Kirj.-Üh. trükik., Pikk t. 2. 1938

Hind 40 snt.

Armas väike lugeja! Nii seal kui ka siin on õnnetuud lapsi, ja kas sina püüad õnnetute rõõmuseks midagi teha?

EVANGEELIUM

Evangeelium Jeesusest Kristusest saab kuulutatud, nagu Jumal on ette näinud, kõigile rahvastele maa peal. Mooramaa (Abessiinia) sirutab omad käed Jumala poole. Ka neegrite keskel kannab evangeeliumi kuulutamine vilja. Tuhanded mustad rõõmustavad täna evangeeliumi heateost. Nad vabastatakse ebausust ja hirmu köidikutest. Nende elu saab valgustatud usust Jumalasse. Rõõm ja rahu asub teadmatuse ja kartuse asemele. Teadmine mõistlikust eluviisist hoiab paljusid varajasest surmast.

KAKS HINDU POISSI

Üks kaheteistaastane poiss jäi haigeks. Isa käskis tal võtta kookuspähkli ja „kunkut“ (mingi pulber, mis nad oma jumalate teenimiseks tarvitavad) ning kaasa tulla templisse ja seal teenida jumalaid, et need annaksid tervise.

Kuid väike poiss oli õppinud ristiusku ja ütles: „Ei, isa, kuju ei saa aidata.“

Selle asemel, et isa oleks viinud poja paganliku jumala juure, poeg viis isa misjonäri juure. Poiss palus Jeesust, ja tema otsekohene usk sai palga, ta sai terveks.

Üks teine poiss, kes oli evangeeliumi kaudu mõjutatud, läks ühel päeval oma isa juure ja küsis: „Missugust jumalat sa kummardad?“ Isa vastas: „Ma kummardan kuud ja kujusid templis.“ —

Kõikjal mängivad lapsed.

Abessiinia õpilased mängimas; Lõunamere saarte laps näitab enese valmistatud laeva; hindupoiss ehib end isa vana sulgehtega.

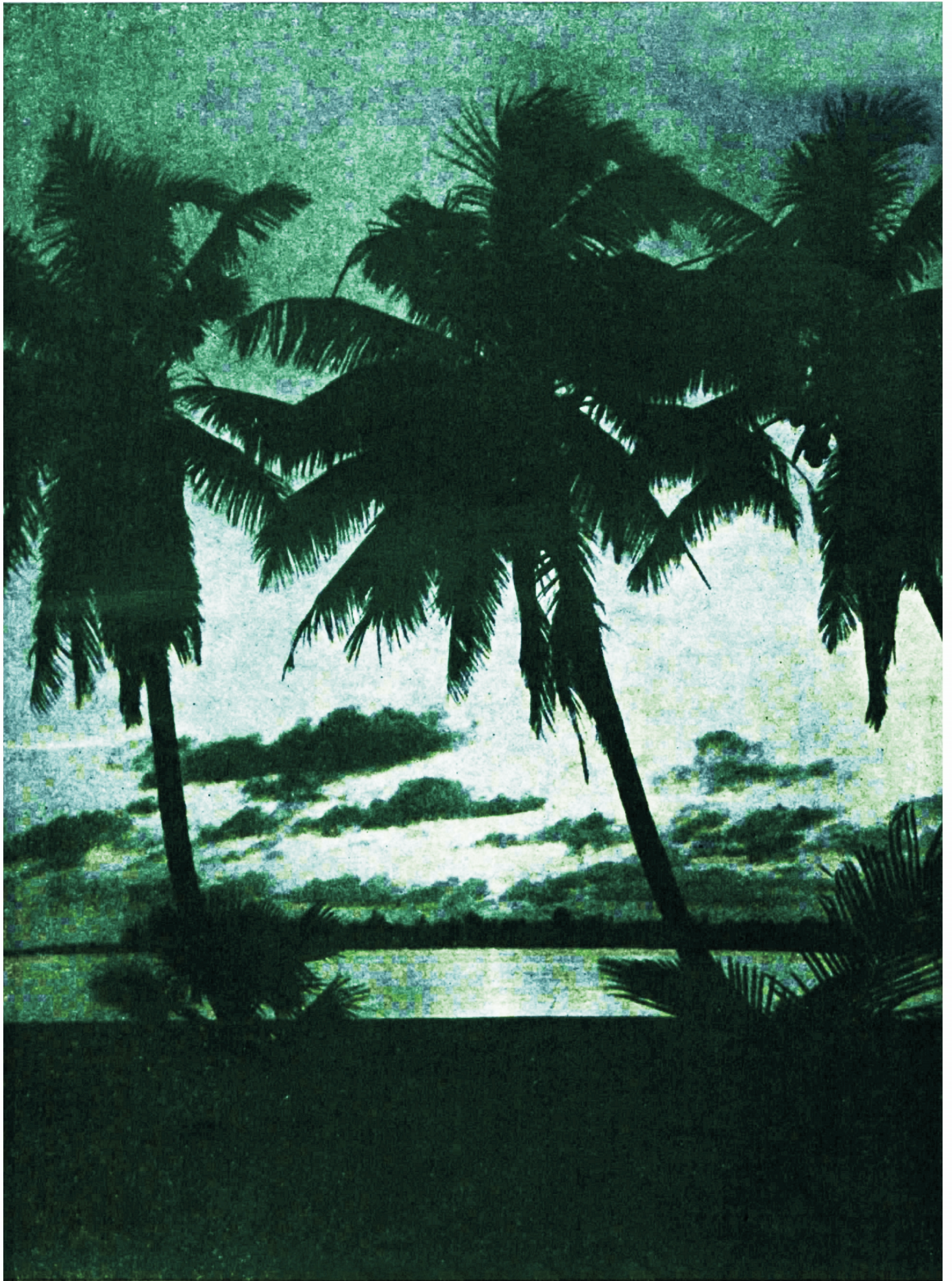
Kuidas kuulutatakse evangeeliumi Aafrikas? Inimesed seal ei oska ju lugeda! Misjonäride ülesanne on lapsi kaasa tõmmata. Ja koolid on need, mille abil võib teha parimat tööd. Siin õppinud noorus on evangeeliumi kuulutajaks vanematele. Ühtlasi on sel teel võimalik pääseda vanemate juure ning pidada koosolekud ja õppetunnid külamajades. Misjonäri heategevuse tõttu on pärimaalased temale vastutulelikud, ja varsti nad on misjonäri ühes meeles ja ühes nõus.

„Oo,“ ütles poiss, „need ei ole mingid jumalad. Need on asjad, mis on Jumala loodud, ja kui sa neid kummardad, lähed hukka.“

Poiss rääkis oma isale Jumalast, keda ta misjonäri kaudu tundma õppinud, ja avaldas soovi, et isa ühes temaga teeniks tõelist Jumalat. Ta ütles: „Ma tahan, et sa õndsaks saaksid, seepärast pead sa kummardama tõelist Jumalat.“

Isa süda sai liigutatud poja tulidusest ja usust, ja küsimused, mis poeg esitas, ei tahtnud temale öösi anda rahu. Kohe järgmisel hommikul läks ta kooliõpetaja juure ja rääkis: „Mis tähendavad need minu poisi kõned? Ma olen nendest üsna kaasa kistud ja soovin veel rohkem teada Jumalast.“

Nüüd hakkas isa õppima evangeeliumi tõdesid.

Vili valmimas troopilises looduses